

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: EUJUR@um.dk

EUJUR j.nr. 23/02607

6. juni 2025

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i uge 23-25 i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-769/22	Kommissionen mod Ungarn (LGBT+) (Rol.) Emne: LGBT+ rettigheder Påstande; Det fastslås, at Ungarn med vedtagelsen af a pedofil bűnelkövetőkkel szembeni szigorúbb fellépésről, valamint a gyermekek védelme érdekében egyes törvények módosításáról szóló 2021. évi LXXIX. törvény (lov nr. LXXIX af 2021 om strengere foranstaltninger mod pædofile lovovertrædere og ændring af visse love til beskyttelse af mindreårige) har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EU-retten på følgende vis: 1) —Ved indførelsen af et forbud mod, at mindreårige har adgang til indhold, der formidler eller fremstiller en afvigelse fra den egentlige identitet, der svarer til kønnet ved fødslen, samt kønsskifte eller homoseksualitet, har Ungarn tilsidesat artikel 3, stk. 2, i direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel (1), artikel 16 og 19 i direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked (2), artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 1, 7, 11 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. —Ved indførelsen af et forbud mod, at mindreårige har adgang til reklamer, der formidler eller fremstiller en afvigelse fra den egentlige identitet, der svarer til kønnet ved fødslen, samt kønsskifte eller	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Børne- og Undervisningsministeriet Digitaliseringsministeriet Kulturministeriet Erhvervsministeriet	GA	05.06.25

	homoseksualitet, har Ungarn tilsidesat artikel 9, stk. 1, litra c), nr. ii), i direktiv 2010/13/EU om audiovisuelle medietjenester (3), artikel 3, stk. 2, i direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel, artikel 16 og 19 i direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked, artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 1, 7, 11 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. —Ved at pålægge udbydere af kommunikationstjenester, som tilbyder lineære kommunikationstjenester, en forpligtelse til at kvalificere alle programmer, hvis afgørende element er formidle eller fremstilling af en afvigelse fra den egentlige identitet, der svarer til kønnet ved fødslen, samt kønsskifte eller homoseksualitet, under kategori V og dermed udsende programmerne mellem kl. 22 og kl. 05 og ved at udelukke denne type programmer fra kvalificeringen som kommunikation i offentlighedens interesse eller reklame med nytteværdi for samfundet har Ungarn tilsidesat artikel 6a, stk. 1, i direktiv 2010/13/EU om audiovisuelle medietjenester og artikel 1, 7, 11 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. M.fl.			
C-629/23	Eesti Suurkiskjad Spørgsmål: 1) Skal habitatdirektivets artikel 14, stk. 1, fortolkes således, at denne bestemmelse fastsætter en forpligtelse til ved gennemførelsen af en af de heri nævnte foranstaltninger at sikre en gunstig bevaringsstatus for en regional bestand af en art i en bestemt medlemsstat, eller kan der tages hensyn til bevaringsstatussen for den samlede bestand på Den Europæiske Unions medlemsstaters område? 2) Såfremt det er tilladt at tage hensyn til den samlede bestand på Den Europæiske Unions medlemsstaters område, skal habitatdirektivet da fortolkes således, at det fastsætter et krav om et formelt samarbejde mellem de medlemsstater, på hvis område bestandens udbredelses-område er beliggende, med henblik på bevaring af denne bestand, eller er det tilstrækkeligt, at den medlemsstat, der træffer de i habitatdirektivets artikel 14 nævnte foranstaltninger, fastslår situationen for bestanden af arten i de øvrige berørte medlemsstater eller fastlægger betingelserne herfor i en national forvaltningsplan? 3) Kan habitatdirektivets artikel 1, litra i), fortolkes således, at en regional bestand af en art, der efter kriterierne for IUCN's rødliste er kvalificeret som »truet« (VU), kan have en gunstig bevaringsstatus som omhandlet i habitatdirektivet? 4) Kan habitatdirektivets artikel 1, litra i), sammenholdt med artikel 2, stk. 3, fortolkes således, at der ved bedømmelsen af en arts gunstige bevaringsstatus også kan tages hensyn til de økonomiske, sociale og kulturelle behov og til regionale og lokale særpræg?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Ministeriet for Grøn Trepert	Dom	12.06.25
C-458/24	Daraa <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal artikel 3, stk. 2, i forordning (EU) 604/2013 (herefter »Dublin-III[1]forordningen«), henholdsvis Dublin-III-forordningen i sig selv fortolkes således, at den medlemsstat,	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	18.06.25

	som afgør, hvem der er ansvarlig, også skal fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III og selv bliver ansvarlig, hvis den medlemsstat, som er ansvarlig i henhold til disse kriterier, ikke er villig til at modtage Dublin-tilbagesendte? 2) Gælder denne forpligtelse for den medlemsstat, som afgør, hvem der er ansvarlig, til at fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III også i tilfælde af, at der i den medlemsstat, som ikke er villig til at modtage, ikke er tale om systemfejl som omhandlet i Dublin-III-forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit, der medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's charter for grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)? 3) Skal artikel 33, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU (asylproceduredirektivet) fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en asylansøgning også kan afvises, hvis den medlemsstat, som i henhold til Dublin-III-forordningen er ansvarlig, ikke er villig til at modtage? 4) Skal den medlemsstat, som afgør, hvem der er ansvarlig, lægge den manglende villighed til at modtage, som gør sig gældende for så vidt angår den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til Dublin-III-forordningen, til grund, hvis den ansvarlige medlemsstats indenrigsministerium skriftligt erklærer, at der foreløbigt ikke modtages nogen Dublin-tilbagesendte, og hvis den ansvarlige medlemsstat efterfølgende forhindrer modtagelsen af Dublin-tilbagesendte? 5) Indebærer den ansvarlige medlemsstats nægtelse af at modtage Dublin[1]tilbagesendte allerede i sig selv og uafhængigt af en deraf følgende risiko som omhandlet i chartrets artikel 4 en tilsidesættelse af den pågældendes subjektive rettigheder? Indeholder Dublin-III-forordningens artikel 27, stk. 1, også for så vidt angår en sådan tilsidesættelse af subjektive rettigheder et effektivt retsmiddel?	Udlændinge- og Integrationsministeriet		
C-446/24	Freie Hansestadt Bremen <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 3, nr. 6), og artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der mod en person, hvis opholdsret er bragt til ophør, og mod hvem der er udstedt en afgørelse om tilbagesendelse, fordi den pågældende udgør en terrortrussel, som udgangspunkt skal udstedes et tidsubegrænset indrejseforbud?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	MF	19.06.25

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-100/23	ABLV Bank mod ECB <u>Påstande:</u>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	04.06.25

	—ECB's afgørelse af 8. december 2022 vedrørende sagsøgeren, hvorved ECB afslog sagsøgerens begæring om aktindsigt i ECBdokumenter i medfør af reglerne om aktindsigt i dokumenter, annulleres. —Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale sagsomkostningerne				
C-543/23	Gnattai <u>Sagen vedrører:</u> »1. Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999, og som er knyttet som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, og det generelle princip i den gældende [EU]-lovgivning om forbud mod forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, læst i lyset af artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse som den, der er indeholdt i artikel 485 i lovdekret nr. 297/94, ifølge hvilken – sådan som denne bestemmelse er fortolket af Suprema Corte di Cassazione (kassationsdomstol) (jf. dom nr. 32386/2019, nr. 33134/2019 og nr. 33137/2019 fra Afdelingen for arbejdsretlige sager) – tidsbegrænset ansatte ved de akkrediterede skoler, der er omhandlet i lov nr. 62/2000, i forbindelse med opgørelse af karriereforløbet behandles mindre gunstigt end fastansatte af Ministero dell'Istruzione e del Merito (uddannelses- og meritministeriet), alene fordi de ikke har bestået en almindelig udvælgelsesprøve, eller eftersom de har undervist i egenskab af ansatte i lovmæssigt anerkendte akkrediterede skoler, selv om lærere med tidsbegrænset ansættelse ved akkrediterede skoler befinder sig i en sammenlignelig situation med fastansatte lærere ved statslige skoler med hensyn til arbejdets art, uddannelseskrav og arbejdsforhold, idet de udfører samme opgaver og har samme faglige, pædagogiske, metode- og undervisningsmæssige, organisations- og relationsmæssige samt forskningsrelaterede kompetencer, som er erhvervet gennem undervisningserfaring, som ifølge den samme nationale bestemmelse er ligestillet med den, som tages i betragtning med henblik på fastansættelse på grundlag af de permanente lister over egnede ansøgere, der nu skal udtømmes (jf. artikel 2, stk. 2, i lovdekret nr. 255/2001)? 2. Skal de generelle principper i den gældende [EU]-lovgivning, navnlig lighedsprincippet, ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, som også er fastslået i chartrets artikel 20 og 21, i EMRK's artikel 14 (som er relevante i henhold til chartrets artikel 52), i den europæiske socialpagt undertegnet den 18. juni 1961, i artikel 157 TEUF og i direktiv 2000/43/EF og 2000/78/EF, i forbindelse med anvendelse af direktiv 1999/70 fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse som den, der er indeholdt i artikel 485 i lovdekret nr. 297/94, ifølge hvilken der i forbindelse med opgørelse af karriereforløbet med henblik på lønmæssig indplacering udelukkende	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	05.06.25

	kan tages højde for undervisningsperioder, som er udført i egenskab af ansat af ovennævnte ministerium eller ved årligt akkrediterede, sidestillede, støtteberettigede eller kompletterende lokale skoler, voksen- og efteruddannelser samt internatskoler for piger, således at lærere med tidsbegrænset ansættelse ved akkrediterede skoler i forbindelse med opgørelse af karriereforløbet (som finder sted efter fastansættelse af Ministero dell'Istruzione e del Merito) behandles mindre gunstigt og diskrimineres, idet disse ikke har ret til det anciennitetstillæg, som derimod betales til lærere med tidsbegrænset ansættelse ved statslige, kommunale, årligt akkrediterede, sidestillede, støtteberettigede eller kompletterende lokale skoler, voksen- og efteruddannelser samt internatskoler for piger, der befinder sig i en sammenlignelig situation med enten lærere ved akkrediterede skoler med hensyn til arbejdets art, funktioner, erhvervsmæssige ydelser og forpligtelser eller med lærere ved de akkrediterede skoler, som er omhandlet i lov nr. 62/2000, med hensyn til uddannelseskraft og arbejdsforhold, idet de udfører samme opgaver og gennem undervisningserfaring erhverver samme faglige, pædagogiske, metode- og undervisningsmæssige, organisations- og relationsmæssige samt forskningsrelaterede kompetencer som lærere ved akkrediterede skoler? 3. Skal begrebet »sammenlignelig fastansat« i § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999, og som er knyttet som bilag til direktiv 1999/70, og de generelle principper i den gældende [EU]-lovgivning, navnlig lighedsprincippet, ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, som er fastslået i chartrets artikel 20 og 21, fortolkes således, at i forbindelse med anerkendelse af anciennitetstillæg skal undervisningsperioder i egenskab af midlertidigt ansat ved akkrediterede skoler sidestilles med perioder tilbagelagt ved statslige skoler, årligt akkrediterede skoler, sidestillede skoler, voksen- og efteruddannelser, støtteberettigede eller kompletterende lokale skoler og internatskoler for piger, idet disse lærere udfører samme opgaver, har samme erhvervsmæssige forpligtelser og har samme faglige, pædagogiske, metode- og undervisningsmæssige, organisations- og relationsmæssige samt forskningsrelaterede kompetencer?				
C-743/23	GKV-Spitzenverband 1. Skal artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, sammenholdt med artikel 14, stk. 8, i forordning nr. 987/2009, fortolkes således, at der ved undersøgelsen af, om en væsentlig del af virksomheden udøves i en medlemsstat, skal tages hensyn til hele arbejdstagerens virksomhed, herunder dennes virksomhed i tredjelande? 2. Eller skal artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, sammenholdt med artikel 14, stk. 8, i forordning nr. 987/2009, fortolkes således, at der ved undersøgelsen af, om en væsentlig del af virksomheden udøves i en medlemsstat, kun skal tages hensyn til den virksomhed, som	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	05.06.25

	arbejdstageren udøver i medlemsstater?				
C-749/23	Innogy Energie <u>Sagen vedrører:</u> a. Er ånden bag og formålet med Rådets direktiv 93/13/EØS om urimelige kontraktvilkår i forbruger-aftaler til hinder for, at direktivets artikel 3, sammenholdt med nr. 1), litra e), i bilaget til dette direktiv, sammenholdt med direktivets artikel 5 om, at disse vilkår altid skal være udarbejdet på en klar og forståelig måde, samt effektivitetsprincippet som omhandlet i artikel 7, fortolkes således, at en konventionalbod, der fremgår af afsnittet »Øvrige bestemmelser« på side 1/2 (på første side) i en tiltrædelsesaftale, skal betragtes som en egentlig del af den skriftlige aftale, der er indgået mellem forbrugeren og leverandøren, selv om der (i modsætning til den sædvanlige praksis på området for forbrugeraftaler) på den »første« side ikke findes nogle oplysninger, der identificerer kontraktparterne, ikke er tilføjet nogle håndskrevne påtegninger, og bestemmelsen om konventionalbod fremgår af afsnittet »Øvrige bestemmelser«, der fremstår som bestemmelser af uvæsentlig betydning, for så vidt som det kan kræves af forbrugeren, at den pågældende har gjort sig bekendt med denne side i aftalen, i tilfælde af, at der af den anden side i aftalen (2/2), der er udfyldt og underskrevet, fremgår tilstrækkelige oplysninger om, at denne side udgør side nummer 2, netop fordi denne er betegnet som 2/2? b. Er ånden bag og formålet med direktiv 93/13/EØS til hinder for, at direktivets artikel 3, sammenholdt med nr. 1), litra e), i bilaget til dette direktiv og/eller artikel 12, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 fortolkes således, at størrelsen af det faktiske direkte økonomiske tab for leverandøren, der har indgået en tidsbegrænset aftale med forbrugeren om levering af elektricitet til en fast pris, er uden betydning, når leverandøren bringer denne aftale til ophør før tid på grund af forbrugeren misligholdelse af aftalen?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	05.06.25
C-82/24	Veolia Water Technologies e.a. <u>Sagen vedrører:</u> Skal principperne om gennemsigtighed, ligebehandling og ikke-forskelsbehandling som omhandlet i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (nu artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26.2.2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF) fortolkes således, at de udelukker en fortolkning af national lovgivning, der gør det muligt at fastlægge indholdet af en kontrakt om offentlige indkøb indgået med et konsortium sammensat af enheder fra forskellige EU-medlemsstater, således at kontrakten må anses for at fastsætte en forpligtelse, der indirekte havde kunnet påvirke fastsættelsen af den pris, der er angivet i entreprenørens tilbud,	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transportministeriet	O-sag	Dom	05.06.25

	men hvilken forpligtelse ikke udtrykkeligt er fastsat i kontraktens indhold eller i udbudsmaterialet, men som følger af en bestemmelse i national ret, der ikke finder direkte anvendelse på denne kontrakt, men som anvendes analogt?				
C-161/24	OSA <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 102, litra a), [TEUF] fortolkes således, at det udgør misbrug af dominerende stilling som omhandlet i denne artikel, at en kollektiv forvaltningsorganisation, der i en medlemsstat har et faktisk monopol, over for enheder, der driver indkvarteringssteder, anvender afgifter for licensudstedelse for overføring af værker, der er beskyttet af ophavsretten, ved hjælp af tv- eller radioapparater, der er stillet i værelser til privat indkvartering af gæster, uden at der ved fastsættelsen af disse afgifter er taget hensyn til, i hvilken grad de enkelte værelser på de respektive indkvarteringssteder faktisk er optaget? 2. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal denne praksis vurderes i forhold til (a) anvendelse af urimelige forretningsbetingelser, eller (b) anvendelse af for høje priser? – Såfremt vurderingen skal foretages i forhold til anvendelse af urimelige forretningsbetingelser, hvilken konkret test skal der anvendes? – Såfremt vurderingen skal foretages i forhold til anvendelse af for høje priser, hvilken konkret test skal der anvendes – den almindelige »United Brands-test«, eller en nærmere modificeret udgave af denne test? 3. Er det med henblik på at bevise, at praksis som omhandlet i det første spørgsmål udgør en krænkelse af artikel 102, litra a), TEUF, nødvendigt at godtgøre en faktisk eller potentiel skadevirkning på konkurrencen (herunder på forbrugervelfærden samt hvorvidt en dominerende virksomheds praksis har ført til udnyttelse af dens konkurrenter)? 4. Er det med henblik på at bevise, at praksis som omhandlet i det første spørgsmål udgør en krænkelse af artikel 102, litra a), TEUF, nødvendigt at godtgøre en mærkbar virkning af praksis på samhandelen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, eller er en begrundet forudsætning om, at denne praksis kan have en sådan virkning tilstrækkelig, uden at det er nødvendigt at undersøge denne påvirknings reelle niveau?	Erhvervsministeriet	O-sag	GA	05.06.25
C-215/24	Fira <u>Sagen vedrører:</u> »1. Kan fuldbyrdelsesstaten efter i medfør af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 at have afslået at fuldbyrde den europæiske arrestordre på grund af den domfældtes bopælssted og efter at have anerkendt domfældelsen påberåbe sig anvendelsen af sin nationale lovgivning og sin kompetence som fuldbyrdelsesstat med henblik på at udsætte den faktiske frihedsstraf, der er idømt af udstedelsesstaten, når proceduren for fuldbyrdelse af den pågældende dom allerede er indledt? 2. Kan det judicielle organ i fuldbyrdelsesstaten ud over i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 8 og artikel	Justitsministeriet	O-sag	GA	05.06.25

	17, stk. 1 og 2, i rammeafgørelse 2008/909, ændre den afgørelse, der er truffet af det judicielle organ i udstedelsesstaten, og som har opnået retskraft i overensstemmelse med gældende lov? 3. Skal artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 fortolkes således, at fuldbyrdelsesstaten i henhold til denne bestemmelse kan bevilge udsættelse af den faktiske fængselsstraf under anvendelse af betingelserne i sin nationale lovgivning, når de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten har undladt at gøre dette i henhold til deres lovgivning? Såfremt de foregående spørgsmål besvares bekræftende: 4. Burde de judicielle myndigheder i Spanien (fuldbyrdelsesstaten) i betragtning af bestemmelserne i artikel 12, artikel 13 og artikel 17, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 på forhånd have underrettet udstedelsesstaten om deres synspunkt hvad angår muligheden for at udsætte den fængselsstraf, som den eftersøgte var blevet idømt?»				
C-280/24	Malicník <u>Sagen vedrører:</u> 1. Er EU-retten til hinder for retspraksis, såsom dom afsagt af Najvyšší súd Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks øverste domstol, Slovakiet) den 28. februar 2022, sagsnummer 7Cdo 294/2019, hvorefter kravet om, at genstanden for den tjenesteydelse, for hvilken forbrugeren skal betale et oprettelsesgebyr, skal være klar og forståelig, er opfyldt ved, at »det følger af definitionen af det pågældende gebyr, at det er et oprettelsesgebyr, dvs. for handlinger foretaget af långiveren, som er nødvendige for aftalens indgåelse, og som er dennes interne anliggender og en del af dennes omkostninger, dvs. for långiverens handlinger i forbindelse med ydelsen af lånet, såsom udarbejdelse af aftalen og dens indgåelse osv.«, og at gebyrets størrelse er præcist defineret? 2. Har omfanget af långiverens omkostninger, der er forbundet med den tjenesteydelse, der er tilknyttet et sådant gebyr, betydning for vurderingen af, om oprettelsesgebyret er urimeligt, og skal aftalen derfor angive genstanden for en sådan tjenesteydelse, eller angive om gebyret blot udgør et vederlag, ved hvis fastsættelse långiveren ikke er forpligtet til at tage hensyn til sine omkostninger til levering af den tjenesteydelse, der er tilknyttet et sådant gebyr? 3. Hvis oprettelsesgebyret skal afspejle långiverens omkostninger til den tjenesteydelse, der er tilknyttet et sådant gebyr, er denne faktor da relevant i forhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13, hvis långiveren ved hjælp af et sådant	Justitsministeriet	O-sag	Dom	05.06.25

	gebyr videregiver alle de omkostninger, som långiveren har afholdt i forbindelse med leveringen af den tjenesteydelse, der er tilknyttet et sådant gebyr, til forbrugeren, og hvis formålet med tjenesteydelsen er i begge aftaleparters interesse?				
C-292/24	Iberia <u>Sagen vedrører:</u> Fastsætter artikel 31, stk. 2, andet punktum, i Montrealkonventionen (konvention om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring) en præklusiv frist, og skal bestemmelsen nødvendigvis fortolkes således, at en klage skal indgives senest 21 dage efter det tidspunkt, hvor bagagen er blevet tilbageleveret, eller kan en klage også indgives allerede inden tilbageleveringen af bagagen?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	05.06.25
C-345/24	AGCOM <u>Sagen vedrører:</u> 1) Finder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/644 af 18. april 2018 om grænseoverskridende pakkeleveringstjenester – for så vidt angår indsamling af oplysninger – som sådan kun anvendelse på grænseoverskridende leveringsvirksomheder eller almenyldigt på alle pakkeleveringsvirksomheder, medmindre der fastsættes specifikke undtagelser med hensyn til enkelte bestemmelser? 2) Såfremt spørgsmålet besvares i den førstnævnte retning, udgør direktiv 97/67/EF eller de såkaldte »implicitte beføjelser« da retsgrundlag for, at de nationale forvaltningsmyndigheder under alle omstændigheder kan pålægge leveringsvirksomheder, herunder indenlandske, generelle oplysningskrav? 3) Hvis det andet spørgsmål besvares benægtende, skal det da opfattes som rimeligt, ikke diskriminerende og foreneligt med artikel 14, 114 og 169 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/644 af 18. april 2018 ikke finder anvendelse på indenlandske leveringsvirksomheder? 4) Inden for hvilke grænser (herunder med hensyn til såvel nødvendigheden som proportionaliteten) kan den nationale forvaltningsmyndighed pålægge pakkeleveringsvirksomheder oplysningskrav, og er det bl.a. tilladt uden sontring at pålægge oplysningskrav angående (i) de vilkår, som gælder for de forskellige kundekategorier, (ii) de aftaler, som regulerer forholdene mellem den enkelte	Transportministeriet	O-sag	GA	05.06.25

	pakkeleveringsvirksomhed og de virksomheder, der på forskellige måder afhængigt af de særlige forhold i den pågældende sektor er beskæftigede med tilvejebringelsen af den omhandlede tjeneste, og (iii) de økonomiske vilkår og de forskellige former for retlig beskyttelse af de arbejdere, som på forskellige måder er beskæftigede med tilvejebringelsen af den omhandlede tjeneste?				
C-359/24	Europa-Kommissionen mod Den Hellske Republik <u>Påstande:</u> Det fastslås, at Den Hellske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 7, og artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger 1 samt artikel 14, stk. 3, og artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/60/EF om vurdering og styring af risikoen for oversvømmelser 2, idet denne medlemsstat ikke har revideret og ajourført vandområdeplanerne og ikke har sendt kopier af ajourføringerne til Kommissionen, og idet den ikke har revideret og om nødvendigt ajourført risikostyringsplanerne for oversvømmelser og ikke har stillet revisionerne og, hvis det er relevant, ajourføringerne heraf til rådighed for Kommissionen. Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Ligestillingsministeriet	O-sag	Dom	05.06.25
C-401/24	Stockholms Hamn <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal begunstigelseskriteriet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den årlige kompensation, som en statslig myndighed i henhold til en aftale betaler af statsmidler til et kommunalt aktieselskab, med henblik på at kompensere for selskabets forpligtelse til afgiftsfrit at levere en bestemt tjenesteydelse, nemlig slusedrift, som indtil indgåelsen af denne aftale var pålagt en afgift, a) i sin helhed skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige modtageren? b) skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige modtageren, for så vidt som denne kompensation overstiger modtagerens tidligere årlige indtægter fra afgifter for tjenesteydelsen, idet der tages hensyn til ændringer i f.eks. forbrugerprisindekset og trafikmængden i slusedriften? c) skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige modtageren, for så vidt som denne kompensation overstiger modtagerens årlige omkostninger ved at levere tjenesteydelsen?	Skatteministeriet	O-sag	GA	05.06.25

	d) skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige modtageren på grundlag af en anden beregningsmodel? e) ikke på nogen måde skal anses for støtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige støttemodtageren? 2. Skal en aftale om en statslig myndigheds årlige udbetaling af statsmidler til et kommunalt aktieselskab som kompensation for selskabets forpligtelse til afgiftsfrit at levere en ikke-landbrugsmæssig tjenesteydelse, dvs. slusedrift, som blev indgået før Sveriges tiltrædelse af Unionen, og som ikke er blevet anmeldt til Kommissionen, anses for eksisterende støtte, der i henhold til artikel 1, litra b), nr. i), i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal betragtes som lovlig, for så vidt som Kommissionen ikke har konstateret, at støtten er uforenelig med det indre marked? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal en sådan årlig kompensation da alligevel anses for ny støtte, når aftalen efter Sveriges tiltrædelse af Unionen i henhold til de oprindelige vilkår flere gange er blevet forlænget med fem år ad gangen på grund af manglende opsigelse, og den årlige kompensation for hver ny femårsperiode er blevet ændret på grundlag af både forbrugerprisindekset og omfanget af den afgiftsfri tjenesteydelse, der blev leveret i den foregående aftaleperiode, i dette tilfælde trafikmængden i slusedriften?				
C-541/24	Naltov <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal chartrets artikel 47, sammenholdt med artikel 7 og 8, og databeskyttelsesforordningen fortolkes således, at en advokat, der ikke repræsenterer nogen af parterne i en given retssag, kan gives ubegrænset adgang til sagsakterne i den pågældende retssag alene på grund af sin egenskab af advokat? 2. Skal chartrets artikel 47, sammenholdt med artikel 7 og 8, og databeskyttelsesforordningen, fortolkes således, at en person, der i en given retssag hverken er part eller advokat for en part, altid skal godtgøre at have en legitim interesse for at få adgang til sagsakterne i denne retssag? 3. Skal chartrets artikel 47, sammenholdt med artikel 7 og 8, og databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a), fortolkes således, at samtykke fra alle parter i en retssag altid er nødvendigt for at give en person, der hverken er part eller advokat i denne retssag, adgang til akterne i retssagen? 4. Skal chartrets artikel 47 og artikel 19 TEU fortolkes således, at der kan indledes en disciplinærsag mod en dommer, der har givet en person, der i en given retssag hverken er part eller advokat, adgang til akterne i denne retssag: a) før det er fastslået, at en bestemmelse i national ret er i strid med EU-retten b) efter at det er fastslået, at en bestemmelse i national ret er i strid med EU-retten?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	05.06.25

	5. Skal chartrets artikel 47 og artikel 19 TEU fortolkes således, at en national ret kan nægte at efterkomme instrukserne fra en anden national ret, der efterprøver lovligheden af en forvaltningsakt, som regulerer forløbet af proceduren ved den første ret, når den førstnævnte nationale ret er i tvivl om, hvorvidt en national lovgivning er forenelig med EU-retten, og er af den opfattelse, at den anfægtede forvaltningsakt er i overensstemmelse med EU-retten? 6. Skal artikel 19, stk. 1, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47 (kravet om domstolens uafhængighed og upartiskhed), fortolkes således, at alle Unionens dommere skal overholde ensartede, harmoniserede etiske minimumskrav til deres adfærd, og navnlig princippet om databeskyttelse (fortrolighed og tavshedspligt)?				
T-681/22	Spanien mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1614 (1) af 15. september 2022 om fastlæggelse af de eksisterende dybhavsfiskeriområder og opstilling af en liste over områder, hvor sårbare marine økosystemer vides at forekomme eller sandsynligvis forekommer, annulleres, for så vidt angår oprettelsen af listen over områder, hvor sårbare marine økosystemer vides at forekomme eller sandsynligvis forekommer, som omhandlet i forordningens artikel 2 og bilag II. —Det fastslås desuden, at artikel 9, stk. 6 og 9, i forordning 2016/2336 (2) er ugyldig, jf. artikel 277 TEUF. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	11.06.25
T-781/22	Madre Querida m.fl. mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Artikel 2 i og bilag II til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1614 (1) af 15. september 2022 om fastlæggelse af de eksisterende dybhavsfiskeriområder og opstilling af en liste over områder, hvor sårbare marine økosystemer vides at forekomme eller sandsynligvis forekommer, annulleres. —Subsidiært og indirekte fastslås det, at artikel 9, stk. 6 og 9, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/2336 (2) 2336 af 14. december 2016 om fastlæggelse af særlige betingelser for fiskeriet efter dybhavsbestande i det nordøstlige Atlanterhav og bestemmelser for fiskeriet i internationale farvande i det nordøstlige Atlanterhav og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2347/2002 (grundforordningen) er ugyldige henhold til artikel 277 TEUF. —Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	11.06.25
C-679/23 P	WS m.fl. mod Frontex <u>Påstande:</u> — Den appellerede dom ophæves i sin helhed. — Hvis Domstolen finder det nødvendigt, hjemvises sagen til Retten, således at denne i lyset af Domstolens dom i denne appelsag kan træffe afgørelse om de faktiske omstændigheder,	Forsvarsministeriet	O-sag	GA	12.06.25

	der er af relevans for sagen, og om det første til det ottende anbringende, som blev fremsat af appellanterne. — Subsidiært — såfremt Domstolen måtte anse det for muligt — træffes der endelig afgørelse om de spørgsmål, der er genstand for denne appel, og det første til det ottende anbringende, som blev fremsat af appellanterne i første instans, tages til følge. — Under alle omstændigheder tilpligtes Frontex at betale appellanternes omkostninger i forbindelse med denne appelsag og de omkostninger, der var forbundet med sag T-600/21 for Retten, med tillæg af renter.				
C-7/24	Deutsche Rentenversicherung Nord et BG Verkehr (forelagt af Retten i Svendborg) Sagen vedrører: 1. Skal artikel 85, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger forstås således, at det er en forudsætning for den forpligtede institutions regreskrav efter bestemmelsen, at der i medlemsstaten, hvor skaden er sket, er hjemmel til den type erstatning eller godtgørelse, som der fremsættes regreskrav for, eller tilsvarende ydelse, som en følge af den	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	12.06.25
C-125/24	Palmstråle <u>Sagen vedrører:</u> Skal momsdirektivets artikel 143, stk. 1, litra e), og EU-toldkodeksens artikel 86, stk. 6, og 203 fortolkes således, at både de materielle og processuelle betingelser, der er fastsat i artikel 203, skal være opfyldt med henblik på, at fritagelse for importafgift og følgelig fritagelse for moms indrømmes i forbindelse med genindførsel, såfremt en toldskyld i henhold til EU-toldkodeksens artikel 79 er opstået som følge af manglende overholdelse af den frembydelsesforpligtelse, der er fastsat i EU-toldkodeksens artikel 139, stk. 1?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	12.06.26
C-219/24	Tallinna linn <u>Sagen vedrører:</u> Kan artikel 14, stk. 3, i og bilag VII, nr. 1) og 2), til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/54/EF af 18. september 2000 om beskyttelse af arbejdstagerne mod farerne ved at være udsat for biologiske agenser under arbejdet, sammenholdt med ottende betragtning til og artikel 1, stk. 1, og artikel 3, nr. 1) og 2), i samme direktiv, fortolkes således, at en ordning, hvorefter en arbejdsgiver har ret til at forpligte arbejdstagere, som er udsat for biologiske agenser, og som har et ansættelsesforhold til arbejdsgiveren, til at lade sig vaccinere, er forenelig med disse bestemmelser? Supplerende spørgsmål: a) Udgør en vaccination en foranstaltning til sundhedsbeskyttelse på arbejdspladsen som omhandlet i artikel	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet	F-sag	Dom	12.06.25

	14, stk. 3, i direktiv 2000/54/EF, som arbejdsgiveren kan påbyde inden for et eksisterende ansættelsesforhold uden samtykke fra den arbejdstager, som er udsat for biologiske agenser? b) Er det i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 1, stk. 3, artikel 6, stk. 1 og stk. 2, litra a) og g), og artikel 9, stk. 1, litra a) og b), i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet samt i artikel 3, stk. 1, artikel 31, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at en arbejdsgiver inden for et eksisterende ansættelsesforhold obligatorisk påbyder en vaccination?				
C-296/24 - C-307/24, Joux m.fl	Joux m.fl. <u>Sagen vedrører:</u> 1 a) Skal betingelsen om at »forsørge« et barn, som er grundlaget for status som familiemedlem som omhandlet i EU-retten bestemmelser som fortolket i Domstolens praksis i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed og en grænsearbejders modtagelse af en social fordel, som er knyttet til dennes udøvelse af lønnet beskæftigelse i en medlemsstat, for vedkommendes ægtefælles eller registrerede partners barn, som vedkommende ikke har noget slægtskabsforhold til, i sig selv eller sammenholdt med princippet om udvidende fortolkning af bestemmelserne til gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed, fortolkes således, at den er opfyldt, og dermed giver ret til at modtage den sociale fordel, – alene som følge af ægteskabet eller det registrerede partnerskab mellem grænsearbejderen og en af barnets forældre – alene som følge af, at grænsearbejderen og barnet har fælles bopæl eller opholdssted – alene som følge af, at grænsearbejderen afholder generelle udgifter af enhver art for barnet, selv om de o dækker andre behov end de grundlæggende og foræringsmæssige o betales til en tredjepart og kun indirekte gavner barnet o ikke betales i barnets eksklusive eller specifikke interesse, men gavner hele husholdningen o kun er lejlighedsvis o er mindre end dem, der afholdes af forældrene o kun er af mindre betydning i forhold til barnets behov – alene som følge af, at udgifterne dækkes af en fælles konto for grænsearbejderen og dennes ægtefælle eller registrerede partner, som er barnets forælder, uanset hvorfra midlerne på denne konto hidrører – alene som følge af, at barnet er under 21 år? 1 b) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal betingelsen om at »forsørge« da fortolkes således, at den er opfyldt og dermed giver ret til at modtage den sociale fordel, når det er godtgjort, at to eller flere af disse omstændigheder foreligger? 2) Skal betingelsen om at »forsørge« et barn, som er grundlaget for status som familiemedlem som omhandlet i EU-retten bestemmelser som fortolket i Domstolens praksis i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed og en grænsearbejders modtagelse af en social fordel, som er knyttet til dennes udøvelse af	Uddannelses- og Forskningsmini- steriet Skatteministeriet Beskæftigelses- ministeriet	O-sag	GA	12.06.25

	lønnet beskæftigelse i en medlemsstat, for vedkommendes ægtefælles eller registrerede partners barn, som vedkommende ikke har noget slægtskabsforhold til, i sig selv eller sammenholdt med princippet om udvidende fortolkning af bestemmelserne til gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed, fortolkes således, at den ikke er opfyldt, og dermed udelukker retten til at modtage den sociale fordel, – alene som følge af, at barnets forældre er underlagt en underholdspligt, uanset om denne underholdspligt er fastsat ved en retsafgørelse eller ved aftale om hvilket beløb denne underholdspligt er fastsat til om den, der har pligt til at betale dette bidrag, reelt betaler det om grænsearbejderens bidrag kompenserer for manglende betaling fra en af barnets forældre – alene som følge af, at barnet i perioder bor hos den anden forælder i forbindelse med udøvelsen af en indkvarterings- eller samværsret, delt bopæl eller en anden model?				
C-314/24 P	Papouis Dairies m.fl. mod Kommissionen (appel) <u>Påstande:</u> — Den appellerede dom ophæves. — Der tages stilling til annullationsanbringenderne. — Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/591 (1) af 12. april 2021 om registrering af en betegnelse i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser (»Χαλλούμι« (Halloumi)/»Hellim« (BOB)), herunder og som ændret ved de tre ændringer, annulleres. EUT C af 17. juni 2024, nr. C/2024/3600 — Kommissionen tilpligtes at betale appellanternes sagsomkostninger. — Subsidiært henvises sagen til Retten.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	12.06.25
T-450/22	Sberbank Europe mod Afviklingsinstansen <u>Påstande:</u> — Afviklingsinstansens afgørelse af 1. marts 2022 om ikke at afvikle sagsøgeren annulleres i henhold til artikel 264 TEUF. — Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Finansiel Stabilitet	O-sag	Dom	18.06.25
T-235/24	Zver mod Kommissionen <u>Påstande:</u> Kommissionens afgørelse af 7. marts 2024, hvorved der blev givet delvis afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt, annulleres. Sagsøgte pålægges øjeblikkeligt at fremsende alle ønskede dokumenter til sagsøgeren eller at give sagsøgeren adgang hertil, herunder de meddelelser, der blev fremsendt ved elektronisk post, vedrørende tilrettelæggelsen af det besøg, som næstformanden for Europa-Kommissionen, Věra Jourová, aflagde i Slovenien den 1., 2. og 3. marts 2023. Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne og omkostningerne til advokatbistand.	Miljø- og Ligestillingsministeriet	O-sag	Dom	18.06.25

C-671/23	Lietuvos bankas <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 59 i direktiv 2015/849 fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for national lovgivning, hvorefter hver overtrædelse, såfremt den kompetente nationale myndighed i forbindelse med én enkelt kontrol konstaterer, at der er sket en række overtrædelser af forskellige krav i artikel 59, stk. 1, litra a)- d), i direktiv 2015/849, anses for at udgøre en særskilt systematisk overtrædelse, og hver af disse overtrædelser er genstand for en særskilt bøde under hensyntagen til det maksimale bødeniveau, som er fastsat i den nationale lovgivning, der gennemfører direktiv 2015/849? 2. Skal artikel 59 i direktiv 2015/849 fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for national lovgivning, der fastlægger, at hver overtrædelse, såfremt den kompetente nationale myndighed konstaterer, at der er begået en række overtrædelser af de samme krav i artikel 59, stk. 1, litra a)-d), i direktiv 2015/849 i forbindelse med én enkelt kontrol, anses for at udgøre en særskilt systematisk overtrædelse, og hver af disse overtrædelser er genstand for en særskilt bøde under hensyntagen til det maksimale bødeniveau, der er fastsat i den nationale lovgivning, der gennemfører direktiv 2015/849? 3. Såfremt mindst et af de ovennævnte spørgsmål bevares bekræftende, hvilke kriterier skal der da tages i betragtning i forbindelse med fastlæggelsen af, hvorvidt en overtrædelse i henhold til artikel 59 i direktiv 2015/849 er systematisk?	Erhvervsministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	19.06.25
C-785/23	Bulgarian Posts Sagen vedrører: 1. Skal ydelser, som indehaveren af licensen til levering af den universelle posttjeneste på Republikken Bulgariens område præsterer på grundlag af individuelle kontrakter med brugere af posttjenester, anses for at være tjene-steydelser, der som omhandlet i artikel 132 i afsnit IX, kapitel 2, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem præsteres af et »offentligt postvæsen« og er »af almen interesse«, når det i disse individuelle kontrakter er fastsat, at ydelsen skal opfylde en af eller alle følgende betingelser: afhentning af forsendelser uden for indleveringssteder-ne (afhentningen og forkyndelsen sker på ordregiverens adresse); afhentningen og forkyndelsen sker på et tidspunkt, der på forhånd er aftalt med ordre-giverne; hyppigheden af afhentningen og forkyndelsen er højere end den hyppighed, der er fastsat i de ved lov fastlagte regler om den universelle posttjenestes kvalitet og tjenesternes effektivitet, idet det er fastsat, at der også kan ske yderligere afhentninger uden for postfilialernes åbningstider på ordregiverens forlangende med større hyppighed end den, der udtrykkeligt er aftalt i kontrakten; levering af tjenesteydelsen til en lavere pris end den, der er godkendt af KRS (Komisia za regulirane na saobshteniata, Regulierungskommission für Kommunikation, regulierungskommissionen for kommunikation, den nationale regule-	Transportministeriet	O-sag	Dom	19.06.25

	ringsmyndighed, som godkender priserne for den universelle posttjeneste i Bulgarien), eller med større rabatter end dem, der er godkendt af KRS? 2. Følger det af artikel 12, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, at de ydelser, der præsteres af en person, som er licenshaver for den universelle posttjeneste, ikke frembyder kendetegnene ved en universel posttjeneste i direktivets forstand, når den i henhold til en individuel kontrakt præsteres til en lavere pris, end den der er godkendt for en tilsvarende form for universel posttjeneste, og det ikke er godtgjort, at den således aftalte pris dækker omkostningerne ved leveringen? 3. Tilsidesættes princippet om gennemsigtighed og om ikke-diskrimination, som er forankret i artikel 12, fjerde led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, såfremt en person, som er indehaver af en licens til levering af den universelle posttjeneste, indgår individuelle kontrakter om levering af den universelle posttjeneste, hvori vedkommende fastsætter andre betingelser for leveringen af ydelsen, som er gunstigere end de offentliggjorte og alment tilgængelige betingelser? 4. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, begrundet dette da, at transaktionerne ikke behandles som fritaget for afgift som omhandlet i artikel 132 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdi-afgiftssystem?				
C-17/24	CeramTec <u>Sagen vedrører:</u> Er de ugyldighedsgrunde, der består i registreringen af et varemærke i strid med bestemmelserne i artikel 7 på den ene side og af ond tro hos ansøgeren på datoen for indgivelsen af ansøgningen på den anden side, jf. henholdsvis litra a) og b) i artikel 52, stk. 1, i samme forordning, uafhængige af hinanden og uden sammenfald? Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, kan ond tro hos ansøgeren da bedømmes i lyset af alene den absolutte registreringshindring, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning 207/2009, når det ikke er blevet konstateret, at det tegn, der er ansøgt registreret som varemærke, udelukkende består af en udformning af varen, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat? Skal artikel 52, stk. 1, litra b), i forordning (EF) 207/2009 fortolkes således, at denne bestemmelse udelukker ond tro hos en ansøger, der har indgivet en ansøgning om varemærkeregistring i den hensigt at beskytte en teknisk løsning, hvis det efter denne indgivelse er blevet opdaget, at der ikke forelå en forbindelse mellem den omhandlede tekniske løsning og de tegn, som udgør det varemærke, der er søgt registreret?	Erhvervsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	Dom	19.06.25

C-45/24	Verein für Konsumenteninformation Påstande: Sagen vedrører: 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, og navnlig denne forordnings artikel 8, stk. 1, litra a), fortolkes således, at den købspris for billetten, der skal tages i betragtning ved fastsættelsen af den refusion, som luftfartsselskabet skal betale en passager i tilfælde af aflysning af en flyafgang, også omfatter forskellen mellem det beløb, som passageren har betalt, og det beløb, som luftfartsselskabet har modtaget, med et beløb svarende til provisionen for en virksomhed, der har fungeret som formidler mellem dem, når luftfartsselskabet ganske vist er vidende om, at den anden virksomhed normalt opkræver en provision (et formidlingsgebyr) for en formidlingsydelse, men i det konkrete tilfælde ikke kender denne provisions størrelse? 2. Er det passageren, der kræver refusion, som skal løfte bevisbyrden for, at luftfartsselskabet har den nødvendige viden, eller skal luftfartsselskabet bevise, at det ikke havde den nødvendige viden om provisionen?	Transportministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	19.06.25
C-200/24	Europa-Kommissionen mod Republikken Polen <u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked og i henhold til artikel 49 TEUF og 56 TEUF, idet den har vedtaget artikel 94a, stk. 1, i Prawo Farmaceutyczne (lov om lægemidler). — Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Lægemeddelstyrelsen	O-sag	Dom	19.06.25
C-320/24	Soledil <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler samt artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes (a) således, at de er til hinder for anvendelsen af nationale processuelle principper, hvorefter de præjudicielle spørgsmål, herunder vedrørende ugyldigheden af en aftale, som ikke er blevet rejst eller konstateret under en kassationsankesag, og som logisk set er uforenelige med beskaffenheden af domskonklusionen i kassationsdommen, ikke må vurderes i en hjemvist sag eller inden for den af parterne iværksatte kassationsappel til	Forbrugerombudsmanden	O-sag	GA	19.06.25

	prøvelse af dommen afsagt af den appeldomstol, som har behandlet den hjemviste sag, (b) også i lyset af betragtningen vedrørende forbrugernes fuldstændige passivitet, såfremt disse aldrig tidligere har gjort gældende, at de urimelige kontraktvilkår er ugyldige/virkningsløse, og først gjort det i forbindelse med kassationsappel som følge af udfaldet af den hjemviste sag, (c) og dette hvad særligt angår konstateringen af den urimelige karakter af et vilkår om en uforholdsmæssigt stor bod, hvis nedsættelse under kassationsankesagen er blevet ændret efter passende kriterier (quantum), også henset til forbrugernes manglende anfægtelse af den urimelige karakter af vilkåret (an), som først er blevet påberåbt efter den i den hjemviste sag truffe afgørelse?				
C-338/24	Sanofi Pasteur <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 13 i direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985, således som den fortolkes i dom af 25. april 2002 (Maria Victoria Gonzalez Sanchez mod Medicina Asturiana SA., sag C-183/00), hvorefter skadelidte kan påberåbe sig andre ordninger om ansvar i og uden for kontraktforhold baseret på andre grundlag end det, der indføres ved direktivet, fortolkes således, at en person, der har lidt skade som følge af et defekt produkt, kan kræve erstatning for sin skade fra producenten på grundlag af den generelle ordning om culpaansvar ved bl.a. at påberåbe sig fortsat markedsføring af produktet, manglende opfyldelse af pligten til at udvise omhu i forbindelse med de risici, som produktet indebærer, eller at produktet generelt har en sikkerhedsmangel? 2. Er artikel 11 i direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985, hvorefter skadelidtes rettigheder i henhold til direktivet ophører ti år efter den dag, da det produkt, der har forårsaget skaden, er blevet bragt i omsætning, i strid med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som den fratager skadelidte, hvis skade forårsaget af et defekt produkt er i udvikling, dennes ret til adgang til domstolene? 3. Kan artikel 10 i direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar, der som starttidspunkt for forældelsesfristen på tre år fastsætter »den dag, da klageren har fået eller burde have fået kendskab til skaden, defekten og producentens identitet«, fortolkes således, at denne frist først løber fra den dato, hvor hele skaden er kendt, navnlig via fastsættelse af et stationærtidspunkt, der defineres som det tidspunkt, hvorfra der ikke længere sker en udvikling i skadelidtes tilstand, således at forældelsen, når der er tale om en sygdom i udvikling, ikke begynder at løbe, og ikke fra den dag, på hvilken der opnås vished for skaden i tilknytning til det defekte produkt, uanset hvordan skaden senere har udviklet sig?»	Justitsministeriet	O-sag	GA	19.06.25

C-396/24	Lubreczlik <u>Sagen vedrører:</u> a) Er artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger-aftaler (EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29) i strid med en national retspraksis, hvorefter en forbruger ved konstatering af et urimeligt vilkår i en aftale, herunder i en aftale, der er indgået med en forbruger, hvorfor aftalen efterfølgende bliver ugyldig, især en kreditaftale, er forpligtet til at tilbagebetale hele det nominelle lånebeløb, der er modtaget fra en erhvervsdrivende i henhold til den ugyldige aftale, uanset størrelsen af de afdrag, som forbrugeren har foretaget i henhold til denne aftale, og uanset den faktiske restgæld, mens den erhvervsdrivende kan kræve, at forbrugeren tilbagebetaler hele det nominelle lånebeløb, der er udbetalt til forbrugeren i henhold til den ugyldige aftale, uanset størrelsen af de afdrag, som forbrugeren har betalt i henhold til denne aftale, og uanset den faktiske restgæld? b) Er artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF [...] i strid med en national retspraksis, hvorefter en national domstol ved behandling af en sag om tilbagebetaling af ydelser leveret af en erhvervsdrivende til en forbruger i henhold til en ugyldig kreditaftale, er forpligtet til at tilkende den erhvervsdrivende hele det beløb, der er udbetalt til forbrugeren i henhold til den ugyldige kreditaftale, uanset om forbrugeren stadig er skyldner over for den erhvervsdrivende, og uanset størrelsen af de ydelser, som forbrugeren har betalt til den erhvervsdrivende i henhold til den ugyldige kreditaftale? c) Er artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF [...] i strid med en bestemmelse i national ret, hvorefter en national domstol, ved forbrugerens anerkendelse af et krav i en sag anlagt af en erhvervsdrivende, er forpligtet til automatisk at gøre en dom, der tilkender kravet, umiddelbart eksigibelt?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	19.06.25
C-419/24	Hôtel Plaza Sagen vedrører: Skal artikel 1, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser, som bestemmer, a) at der ved kollektive afskedigelser forstås sådanne afskedigelser, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv, når antallet af afskedigelser efter medlemsstaternes valg udgør: i) enten inden for et tidsrum af 30 dage: - mindst 10 i virksomheder, som normalt beskæftiger over 20 og færre end 100 arbejdstagere - mindst 10% af antallet af arbejdstagere i virksomheder, som normalt beskæftiger mindst 100 og højst 300 arbejdstagere - mindst 30 i virksomheder, som normalt beskæftiger mindst 300 arbejdstagere ii) eller inden for et tidsrum af 90 dage, mindst 20, uanset hvilket antal arbejdstagere virksomheden normalt beskæftiger,	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	19.06.25

	fortolkes således, at personale, der stilles til rådighed for virksomheden af en ekstern virksomhed, og som på tidspunktet for afskedigelsesprocedurens indledning er til stede i lokalerne og normalt er beskæftiget i brugervirksomheden, skal medregnes som arbejdstagere ved beregningen af arbejdsstyrken i henhold til denne bestemmelse?				
--	---	--	--	--	--